

Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Érsek Úr, Államtitkár Úr! Tisztelt Művészek, Kollégák! Kedves Vendégeink!

Tisztelettel és szeretettel köszöntöm Önöket az immár harmadik Építészeti Nemzeti Szalonon, hivatásunk legrangosabb rendszeres, országos seregszemléjén! Most a kultúra építő serege öt éves termését tárja a nagyközönség elé, hogy a közelítés és a megértés lehetőségére alkalmat adjon, és hitem szerint erre a kapcsolódó programok - a szakmai konferenciák, tárlatvezetések, könyvbemutatók – bőséggel teremtenek jó alkalmat mindenki számára.

Az első építészeti Nemzeti Szalon 2014-ben volt, legutóbb 2019-ben találkozhattunk hasonló alkalomból. Az időszak egybeesett az építésügy államigazgatási karakter váltásával, az építészet társadalmi szerepének kontúrozásával. Tíz éve még csak éreztük, hogy határkő előtt álltunk, most viszont egész biztosak lehetünk benne: szakmánkban, hivatásunkban rendszer, vagy más szóval paradigmaváltás most folyik, új alapjaink most épültek ki.

A közelmúltban életbe lépett az Állami Beruházásokról szóló iránymutató törvény – az összművészeti szemléletet kifejező 3 ezrelékes állami vállalással – és az Építészeti törvény, melyek központjában az a gondolat áll, hogy az építészet, mint kultúrahordozó, szemléletformáló tényező van jelen életünkben, aminek öröksége jóval gazdagabb, mint a ránk hagyományozott, a viharos történelmünk által megkímélt műemlékek összessége. Az építészet – épület, belső, környezet – mindennapjainkat legerősebben befolyásoló művészet és szolgáltatás egyben. Az építészet a test hajléka, a lélek burka, szellemiségünk transzcendens határterülete. Az építészet helyiérték és a korszakos jel, alkotásainak létrehozása közösségi

tett, társas művészet, százak összehangolt és lelkesített, egy akarat alá rendezett munkájának gyümölcse.

Ezért is tartom kiemelt jelentőségűnek, hogy az építészeti törvény szövegezése kiemeli Kós Károly, Lechner Ödön, Makovecz Imre nevét, mert fontosnak tartom, hogy megismerjük és beépítsük az ő, és a hozzájuk hasonló nagyformátumú magyar alkotók munkásságának, szemléletének legfontosabb, napjainkban is érvényes, hasznosítható elemeit.

A szalon hívó szava a HELYIÉRTÉK, mely arra utal, az építészeti alkotások értékéhez evidensen tartozik a tényező is, amit a hely, a környezet és a fenntartó közösség tesznek hozzá. Másképp fogalmazva egy, az individuális jellemzőket magasra értékelő korban felhívja figyelmünket egymásra utaltságunkra. És ha a hely fogalmát kiterjesztve a genius loci-ra gondolunk, eszünkbe jutnak Hamvas Béla szavai: „A helynek nemcsak fizikája, hanem metafizikája is van és nemcsak látvány, hanem génusz. [...] A hely sohasem definiálható, ezért a helynek nincs tudománya, ellenben van KÖLTÉSZETE, MŰVÉSZETE és MÍTOSZA.”

Bízom benne, hogy ez kiviláglik az itt látható művekből is, és hiszem, hogy a tervezési fázisban lévő Magyar Építészeti Központ és Múzeum intézményét is ez az erő hatja át.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

E kiállítás, a Szalon nekünk, építészeknek, tájépítészeknek, belsőépítészeknek ünnep, mely fénylő ruhába öltöztet bennünket. De értelme ezen felül van, mert arra a megtartó erőre mutat, mely az építészet lényege, sajátos belső fénye, vezérlő angyala. Kívánok ehhez nyitott szemet, értő figyelmet; használjuk ki ezt az alkalmat is a találkozásra, beszélgetésre, egymás meghallgatására.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!